Huckleberry Finn kalandjai

(Tom Sawyer pajtása)
A barátság, a szabadság és az erkölcsi ébredés útja a Mississippin

írta: Mark Twain

Szerzői jog

Huckleberry Finn kalandjai

© 2026 Library of Alexandria.

Minden jog fenntartva.

Az ebben a kiadásban létrehozott eredeti szerkesztői anyag, átdolgozások, elrendezés és dizájn szerzői joga a Library of Alexandria tulajdona. E védett elemek egyetlen része sem sokszorosítható, nem tárolható visszakereső rendszerben, és semmilyen formában, semmilyen módon nem továbbítható a Library of Alexandria előzetes írásbeli engedélye nélkül, kivéve, ha az alkalmazandó jogszabályok ezt megengedik.

Kiadja a Library of Alexandria

LibraryofAlexandria.com

Tartalomjegyzék

Bevezetés....2
Huckleberry Finn....5
1. fejezet....6
2. fejezet....10
3. fejezet....17
4. fejezet....22
5. fejezet....26
6. fejezet....31
7. fejezet....38
8. fejezet....45
9. fejezet....57
10. fejezet....61
11. fejezet....65
12. fejezet....73
13. fejezet....81
14. fejezet....87
15. fejezet....92
16. fejezet....99
17. fejezet....109
18. fejezet....118
19. fejezet....131
20. fejezet....140

21. fejezet.....150
22. fejezet.....161
23. fejezet.....167
24. fejezet.....173
25. fejezet.....180
26. fejezet.....188
27. fejezet.....197
28. fejezet.....204
29. fejezet.....214
30. fejezet.....224
31. fejezet.....228
32. fejezet.....238
33. fejezet.....245
34. fejezet.....253
35. fejezet.....260
36. fejezet.....268
37. fejezet.....274
38. fejezet.....281
39. fejezet.....288
40. fejezet.....294
41. fejezet.....301
42. fejezet.....308
Az utolsó fejezet.....317

Előszó
Üzenet az olvasóhoz

Az emberiség történetének legnagyobb könyvtárát építjük újjá

Több ezer évvel ezelőtt az Alexandriai Könyvtár volt a világ tudásának központja — menedék, ahol minden ismert civilizáció bölcsességét összegyűjtötték és szabadon megosztották.

Aztán elveszett.

Most újjáépítjük — és Önt is szeretettel várjuk, hogy csatlakozzon hozzánk.

A Library of Alexandria célja, hogy a Föld minden lakója számára hozzáférhetővé tegyen minden könyvet — nemcsak nyomtatott formában, hanem minden nyelven, minden formátumban és minden olvasó számára.

Így valósítjuk meg:

- **Prémium nyomtatott kiadások, valódi nyomdaköltségen** - Bármelyik könyvet megrendelheti kiváló minőségű puhafedeles kiadásban, elegáns keménytáblás kötésben vagy lenyűgöző díszdobozos kiadásban — és csak a nyomtatás tényleges költségét fizeti. Nincs felár. Nincsenek közvetítők.
- **Korlátlan hozzáférés a legnagyobb művekhez** - Élvezze több ezer időtlen klasszikus művét — Platóntól Shakespeare-en át Tolsztojig — gyönyörű, modern e-könyv- és hangoskönyv-kiadásokban. Olvasson és hallgasson korlátok nélkül — bárhol is él, minden olvasó számára.
- **Modern fordítások minden nyelvre és nyelvjárásra** - Újragondoljuk a klasszikusokat, hogy világos, közérthető nyelven szólaljanak meg — és minden elképzelhető nyelvjárásra lefordítjuk őket. Mindenki megérdemli, hogy megértse az emberiség legnagyobb gondolatait.

Ha felkeresi a **LibraryofAlexandria.com** oldalt, nem csupán könyvekhez fér hozzá — csatlakozik egy világméretű mozgalomhoz, amely a civilizáció bölcsességének helyreállításáért, megőrzéséért és megosztásáért dolgozik.

Csatlakozzon még ma a LibraryofAlexandria.com oldalon

Együtt gondoskodunk róla, hogy az emberi bölcsesség fénye soha többé ne hunyjon ki.

Hálával,

A Modern Library of Alexandria csapata

Látogasson el ide:
www.libraryofalexandria.com
Vagy olvassa be az alábbi kódot:

Bevezetés

Egy fiú, akit folyton arra intenek, hogy viselkedjen rendesen, és aki legszívesebben bárhol máshol lenne, a saját hangján meséli el ezt a regényt. Ettől fontos ez a könyv. Huckleberry Finn úgy beszél, ahogy egy Missouri folyóparti városból származó szegény kölyök beszélne, és fogalma sincs róla, hogy mulatságos, bölcs vagy veszélyes. Elmondja, amit lát, és a felnőttek világa, amelyet leír, nagyon furcsának tűnik, amikor ő mesél róla.

Ernest Hemingway híres kijelentése szerint az egész modern amerikai irodalom ebből az egyetlen könyvből ered. Ez az ő állítása, és túlzás, de rámutat valamire, ami igaz. Huck előtt az amerikai regények többnyire művelt szerzőik hangján szóltak. Utána egy író már egy egész könyvet építhetett a hétköznapi beszédre, bízva abban, hogy az egyszerre képes igazságot, humort és bánatot közvetíteni.

A szerző figyelmeztető közleménnyel kezdi a könyvet: aki indítékot, erkölcsi tanulságot vagy cselekményt keres benne, azt bíróság elé állítják, száműzik vagy agyonlövik. Ez tréfa, méghozzá jó tréfa, de azt is elárulja, milyen könyv ez.

Egy missouri fiú híres lesz

Mark Twain Samuel Clemens írói álneve volt. 1835-ben született, és Hannibalban, Missouriban nőtt fel, a Mississippi partján fekvő városban. Nyomdászként és folyami gőzhajó kormányosaként dolgozott, mielőtt író lett; a folyó nyelvezete, legénysége és veszélyei egész életében vele maradtak. Twain az 1870-es évek közepén kezdte írni a könyvet, többször félretette, majd 1883-ban fejezte be, miután egész nyáron szorgalmasan dolgozott családja New York állam beli, Elmira közelében fekvő nyaralójában. Huckleberry Finnt már korábban mellékszereplőként mutatta be a Tom Sawyer kalandjai című

könyvében, és az új könyv ennek az előző történetnek az említésével kezdődik.

A történet a Mississippi völgyében játszódik, néhány évtizeddel a könyv megírása előtt, abban az időben, amikor Missouriban még törvényes volt a rabszolgaság. Twain azután írta a könyvet, hogy a polgárháború elsöpörte ezt a világot, mégis egy olyan gyermek szemén át tekint vissza rá, aki magába szívta a szabályait, anélkül hogy valaha is megvizsgálta volna őket. Ettől kapja a könyv az élét. Huck nem reformer vagy filozófus. Egyszerűen csak észrevesz dolgokat, és amit észrevesz, az gyakran nyugtalanító.

A könyv megjelenése óta folyamatos vita tárgya, és ma is vitatkoznak róla. Nem sokkal a megjelenése után néhány könyvtár betiltotta, eleinte azért, mert durvának és féktelennek tűnt. Később a viták középpontjába a faji kérdések ábrázolása és egy sértő kifejezés ismételt használata került. Ez a történet is hozzátartozik a regény életéhez. Sok író, filmes és tanár ma is olyan könyvként kezeli, amely nehéz kérdések elé állítja Amerikát.

Huck máshol keres helyet magának

Az alaphelyzet egyszerű. Huck egy kis Mississippi menti város szökésre hajlamos fiúja, aki egy korábbi kalandja révén nemrég meggazdagodott, és most olyan emberek tanítják tisztességes viselkedésre, akik jót akarnak neki, de majdnem halálra untatják. A kérdés az, mit tesz egy szabályokat nem kedvelő fiú, amikor azok egyre szorosabban köré zárulnak, és hová megy.

A regény hosszú, laza szerkezetű és epizódokból áll: negyvenkét fejezetet egy utolsó követ. A folyó ritmusát követi: néha lustán sodródik, máskor hirtelen veszélyessé válik. Twain a széles humorú jeleneteket feszült vagy megható pillanatokkal vegyíti. Többféle nyelvjárást is használ, ahogy azt a szerző bevezető magyarázata világossá teszi, ezért egyes megszólalások furcsának tűnhetnek a lapon. Segít, ha hangosan olvassa, ahogy

egy hangoskönyvben hallaná. A ritmus hamar megszokható, Huck egyszerű beszédmódját pedig könnyű követni.

Az első fejezetek néhány szereplőt és egy fiúkból álló rablóbandát mutatnak be, de ehhez nincs szükség semmilyen előzetes tudásra. Huck a maga módján, menet közben elmagyaráz mindent, amire szükség van.

Amit Huck útközben észrevesz

Érdemes magával vinnie néhány kérdést. Huck azt mondja, nem érdeklik a halottak, és a mennyország sem nyűgözi le úgy, ahogyan tanították neki. Miben hisz valójában, és miben bízik helyette? Twain elbeszélője őszinte a saját érzéseivel kapcsolatban, de gyakran félreérti, mit jelentenek, így rés támad aközött, amit Huck mond, és amit az olvasó esetleg meglát. Milyen szélesre nyílik ez a rés?

Aztán ott van Huck magányos, babonás, képzeletgazdag elméje. Mindenütt előjeleket lát, könnyen hazudik, és saját, személyes szabályai vannak arra, mi helyes és mi helytelen. Honnan vette ezeket, és kiállják-e a próbát mindazzal szemben, amit a körülötte lévő világ tanít neki?

Végül egy könyv, amely az erkölcsi tanulság hiányáról szóló tréfával kezdődik, maga is felvet egy kérdést: mi Twain valódi szándéka?

Huckleberry Finn

Helyszín: Mississippi-völgy. Idő: negyven-ötven évvel ezelőtt

1. fejezet

Nem tud ön rólam, ha nem olvasta a Tom Sawyer kalandjai című könyvet, de nem számít. Azt a könyvet Mark Twain úr írta, és többnyire igazat mondott benne. Volt, amit kiszínezett, de többnyire igazat mondott. Ez nem nagy ügy. Soha senkit nem láttam hazudni, előbb vagy utóbb, kivéve talán Polly nénit, a Douglas özvegyet, meg Maryt. Polly néniről – Tom Polly nénijéről –, Maryről és Douglas özvegyről mind szó esik abban a könyvben, amely többnyire igaz, ahogy már mondtam, némi kiszínezéssel.

A könyv vége úgy szól, hogy Tom meg én megtaláltuk a rablók pénzét a barlangban, és ettől meggazdagodtunk. Fejenként hatezer dollárt kaptunk, mind aranyban. Rettenetes sok pénz volt, ha kupacba rakták. Thatcher bíró aztán átvette, és kamatra adta, úgyhogy egész évben fejenként napi egy dollárt hozott nekünk – többet, mint amennyit az ember tudna kezdeni vele. Douglas özvegy a fiává fogadott, és azt mondta, meg fog nevelni; de kemény dolog volt folyton a házban élni, mert az özvegy mindenben olyan komolyan rendes és tisztességes volt. Így aztán, amikor már nem bírtam tovább, leléptem. Felvettem a régi rongyaimat, visszabújtam a cukros hordómba, és szabad voltam, meg elégedett. Tom Sawyer azonban felkutatott, és azt mondta, rablóbandát akar alapítani, én is csatlakozhatok, ha visszamegyek az özvegyhez és tisztességesen viselkedem. Hát visszamentem.

Az özvegy sírt, amikor meglátott, azt mondta, szegény elveszett bárány vagyok, meg még sok minden másnak is hívott, de nem akart vele semmi rosszat. Megint rám adta az új ruhákat, én meg csak izzadtam, és úgy éreztem, mindenem összeszorul. Aztán kezdődött elölről a régi nóta. Az özvegy megcsengette a vacsorához a csengőt, és időben oda kellett érni. Amikor leült az ember az asztalhoz, nem kezdhetett rögtön enni, hanem meg kellett várnia, amíg az özvegy lehajtja a fejét, és motyog egy kicsit az étel fölött, pedig igazából semmi baj nem volt vele –

azon kívül, hogy mindent külön főztek meg. Egy hordónyi maradékban más a helyzet; összekeverednek a dolgok, a szaftok összevegyülnek, és úgy jobban ízlik minden.

Vacsora után elővette a könyvét, és Mózesről meg a sásról mesélt nekem, én meg nagyon szerettem volna mindent megtudni róla; de aztán egyszer csak elárulta, hogy Mózes már jó ideje halott. Akkor már nem érdekelt, mert a halottakkal nem foglalkozom.

Nem sokkal később rá akartam gyújtani, és megkértem az özvegyet, engedje meg. De nem engedte. Azt mondta, csúnya szokás és nem tiszta dolog, próbáljam meg többé nem csinálni. Némelyek már csak ilyenek. Nekiesnek valaminek, amiről semmit sem tudnak. Itt volt például, hogy Mózes miatt aggódott, aki nem volt rokona, és már senkinek sem használt, hiszen halott volt, ugye; mégis rengeteg hibát talált abban, amit én csináltam, pedig abban volt némi jó is. Ráadásul tubákolt is; persze az rendben volt, mert ő maga csinálta.

A testvére, Watson kisasszony, egy meglehetősen sovány, vénlány, szemüvegben, épp akkor költözött hozzá, és most ő vette kezelésbe a helyesírási könyvvel. Úgy egy órán át rendesen megdolgoztatott, aztán az özvegy rászólt, hogy hagyja abba. Már nem sokáig bírtam volna. A következő egy óra halálosan unalmas volt, én meg csak fészkelődtem. Watson kisasszony folyton azt mondogatta: „Ne tedd fel oda a lábadat, Huckleberry!" meg: „Ne görnyedj úgy, Huckleberry, ülj egyenesen!" Aztán hamarosan azt mondta: „Ne ásítozz és nyújtózkodj úgy, Huckleberry, miért nem próbálsz rendesen viselkedni?" Utána mindent elmesélt nekem a rossz helyről, én pedig azt mondtam, bárcsak ott lennék. Erre mérges lett, pedig nem akartam semmi rosszat. Csak el akartam menni valahová; csak valami változatosságra vágytam, mindegy volt, hová. Azt mondta, gonoszság olyasmit mondani, amit én mondtam; ő az egész világért sem mondaná, és úgy fog élni, hogy a jó helyre jusson. Hát nem láttam semmi előnyét annak, ha oda megyek, ahová ő, úgyhogy elhatároztam, nem is próbálok odajutni. De

nem mondtam meg neki, mert csak baj lett volna belőle, és semmi haszna.

Most már belekezdett, hát folytatta, és mindent elmesélt nekem a jó helyről is. Azt mondta, ott egész nap csak hárfával kell járkálni és énekelni, örökkön-örökké. Nem sokat gondoltam róla. De nem mondtam ki. Megkérdeztem, szerinte Tom Sawyer is oda jut-e, ő pedig azt mondta, dehogy, szó sincs róla. Ennek örültem, mert azt akartam, hogy Tom meg én együtt legyünk.

Watson kisasszony csak piszkált tovább, amitől egyre jobban untam magam, és magányosnak éreztem magam. Aztán behozták a négereket, imádkoztunk, majd mindenki lefeküdt. Felmentem a szobámba egy darab gyertyával, és az asztalra tettem. Aztán leültem az ablak mellé egy székre, és megpróbáltam valami vidámra gondolni, de nem ment. Olyan magányosnak éreztem magam, hogy majdnem azt kívántam, bárcsak halott lennék. Sütöttek a csillagok, az erdőben pedig olyan búsan zizegtek a levelek; hallottam egy baglyot a messzeségben, amint huhogott valakiről, aki meghalt, meg egy lappantyút és egy kutyát, amint valakiről sírtak, aki meg fog halni; a szél meg mintha suttogni próbált volna nekem valamit, de nem értettem, mit, és ettől végigfutott rajtam a hideg. Aztán messze, az erdőben olyan hangot hallottam, amilyet a szellem ad ki, amikor el akar mondani valamit, ami nyomja a lelkét, de nem tudja megértetni magát, ezért nem nyugodhat a sírjában, és minden éjszaka így kell bolyongania, gyászolva. Annyira elcsüggedtem és megijedtem, hogy azt kívántam, bárcsak lenne mellettem valaki. Nem sokkal később egy pók mászott fel a vállamon, én meg lesöpörtem, és beleesett a gyertyába; mire megmozdulhattam volna, már össze is zsugorodott. Senkinek sem kellett elmagyaráznia, hogy ez nagyon rossz jel, és balszerencsét hoz rám, úgyhogy megijedtem, és majdnem leráztam magamról a ruhát. Felálltam, háromszor megfordultam magam körül, és mindháromszor keresztet vetettem; aztán egy kis hajtincsemet cérnával átkötöttem, hogy távol tartsam a boszorkányokat. De nem bíztam benne igazán. Ezt akkor szokás

csinálni, ha az ember talál egy patkót, aztán elveszíti, és nem szögezi fel az ajtó fölé; de még soha senkitől sem hallottam, hogy így is el lehet űzni a balszerencsét, ha az ember megölt egy pókot.

Újra leültem, egész testemben reszketve, és elővettem a pipámat, hogy rágyújtsak, mert a házban most halálos csend volt, így az özvegy nem tudhatta meg. Jó idő elteltével meghallottam, ahogy a városban valahol messze az óra kondul: bong – bong – bong, tizenkettőt ütött; aztán megint minden elcsendesedett, még az előbbinél is jobban. Hamarosan egy ág reccsent a sötétben, a fák között – valami megmozdult. Csak ültem és füleltem. Egyszer csak alig hallhatóan megszólalt odalenn: „mijáú! mijáú!" Ez jó jel volt! Én is azt mondtam: „mijáú! mijáú!", olyan halkan, ahogy csak tudtam, aztán eloltottam a lámpát, és kimásztam az ablakon a fészer tetejére. Onnan leereszkedtem a földre, és a fák között kúsztam tovább; és valóban, Tom Sawyer várt rám.

Olvasson tovább: Huckleberry Finn kalandjai

Ez a(z) Huckleberry Finn kalandjai ingyenes előzetese a Library of Alexandria kínálatából.

Olvassa és hallgassa a teljes könyvet és több mint 200 000 másikat 90 napig ingyen:

https://libraryofalexandria.com/hu/products/adventures-of-huckleberry-finn